

MORTUI VIVOS DOCENT. MORȚII ÎI ÎNVAȚĂ PE CEI VII.

Noctificadnia

KERI LAKE

TRADUCERE DE MONICA CONSTANTINESCU

LEDA
EDGE

Capitolul 1

LILIA

Cu patru ani în urmă

D OAMNE, CE MIROS!
Carnea prea prăjită de la conservă a sfârâit în tigaie, făcându-mă să-mi acopăr nasul cu brațul. Pârâitul cărnii grase era destul de zgomotos pentru a se auzi peste rugămintea din suflet a lui Jean Valjean către Javert din *Mizerabilii*, care se juca în teatrul de sub apartamentul nostru. Arsesem bucățile mai subțiri din greșeală în timp ce cojeam cartofii, iar în acest moment nu mai era speranță să le pot salva în vreun fel.

Îndemânarea pe care mama o avusese dintotdeauna în bucătărie nu binevoise să se abată și asupra genelor mele.

Detestam să gătesc prostia aceea la conservă, dar mama căpătase o poftă ciudată de carne în ultima vreme și rămăseserăm fără fripturile mici și rotunde pe care îi plăcea să le mănânce în sânge. Nu puteam să nu mă întreb dacă cererile acestea ciudate nu erau de fapt corpul ei, care încerca să se facă bine.

În fine, speram să fie așa.

Când o vedeam devorând friptura, cu sângele alunecându-i pe la colțurile gurii, mă simțeam ca un spectator al unui episod crunt din *Planeta ostilă*. O priveaiște ce-ți omora apetitul. Mai ales

deoarece mamei nu-i plăcuse niciodată în mod deosebit să mănânce carne. Carnea la conservă era departe de a fi friptură, dar tatăl meu vitreg, Conner, dacă îi puteam spune astfel, nu muncise câteva zile și nu prea aveam bani pentru mâncare.

— Bee! am strigat-o pe sora mea vitregă mai mică, porecla pentru Beatrix, și am trântit carnea arsă în farfuriile ce așteptau. Te-ai uitat la mama, cum te-am rugat?

— O, fir-ar!

Vorbele ei au fost urmate de bufnituri de pași; am clătinat din cap, zâmbind. La 12 ani, cu 4 ani mai mică decât mine, Bee purta mult mai multe responsabilități decât alte fete de vârsta ei.

Asta era valabil pentru noi amândouă.

Boala mamei se înrăutățise. Se înrăutățise mult, iar faptul că refuza să meargă la doctor puneă și mai multă presiune pe Bee și pe mine, care trebuia să ne descurcăm singure cu evoluția simptomelor ei ciudate. Deși mama încă părea să fie lucidă, erau și momente terifiante. Ca în nopțile în care îmi spunea că vin bărbați răi după ea. Nopțile în care era acoperită de transpirație, iar ochii îi luceau de la orori nevăzute.

Îi numea monștri pe acești călăi invizibili, dar în mintea ei erau la fel de reali precum cearcănele adânci de sub ochi. Deși, pe cât de oribil era să spun asta, cu șira spinării deformată, cu ochii argintii, lucioși, și cu oasele proeminente, începuse ea însăși să arate precum monștrii de care vorbea.

Nu fusesem niciodată genul care se roagă, dar în ultimele câteva săptămâni mă rugasem mult, în zadar, în genunchi, iar dacă Dumnezeu exista, cu siguranță nu oferea prea multă speranță.

Tocmai puneam ultima lingură de cartofi prăjiți în farfuria lui Bee, când m-a oprit un ciocănit la ușă. Am așezat cratița pe aragaz în liniște și m-am șters pe un prosop de bucătărie aflat aproape de mine. M-am îndreptat spre hol cu pași prudenți și m-am uitat spre ușă de la intrare. O nouă bătaie zgomotoasă m-a făcut să tresar, iar îndrăzneala persoanei care făcea această hărmălaie enervantă

m-a infuriat. Am tropăit spre ușă și, pe vizor, am văzut un bărbat pe care nu l-am recunoscut.

Ochii mici, adânciți în orbite, o cicatrice lângă ochiul stâng și un nas strâmb în mod straniu, ca și cum luase parte la prea multe lupte, toate acestea îl făceau să arate precum o fotografie umblătoare a unui infractor din baza de date a poliției.

Un lucru pe care îl învățasem locuind într-un oraș precum Covington era că nu le deschideai ușa persoanelor necunoscute. Mai ales celor ca arătau ca niște criminali.

Omul a bătut iar tare în ușă, iar asta m-a făcut să scrâșnesc din dinți de iritare.

— Da? am strigat prin bariera dintre noi. Ce dorești?

La început, nu a răspuns, și l-am privit uitându-se spre hol. Ceva legat de figura lui – ochii negri pe care abia îi zărisem, zâmbetul sarcastic de pe buze – mi-a trimis un fior rece pe piele.

Ce tip sinistru!

M-am uitat spre zăvorul ușii, asigurându-mă că e tras. Din păcate, apartamentul nu avea cea mai bună sau cea mai zdravănă broască.

— Sunt un prieten al lui Conner, a răspuns el în sfârșit. E aici?

— Nu!

— Ai idee când se întoarce?

Era dificil să-i studiez fața, întrucât tipul refuza să-și ridice privirea.

— Uite, eu nu...

La auzul unui țipăt pătrunzător, mi-am îndreptat spina și mi-am întors atenția către camerele din spatele meu. Abandonându-l pe ciudatul de la ușă, m-am grăbit prin apartament către fâșia de lumină care lucea pe sub ușa de la baie.

Lumină – primul semn că e ceva în neregulă. Mama ajunsese să deteste lumina. Spunea că o dor ochii de la ea.

— Mamă! Nu!

Am simțit un fior de teamă când am recunoscut vocea lui Bee, care țipa la mama de cealaltă parte a ușii, și am intrat în baia puternic luminată.

Mama stătea lângă cadă, scoțând un mârâit ciudat în timp ce apa se revărsa pe podea. Două picioare îmbrăcate în șosete roz loveau peste marginea căzii.

O, Doamne!

Bee!

Pulsuri înghețate de adrenalină au preluat controlul asupra mea și m-am grăbit spre ele, împingând-o pe mama deoparte, în perete.

În momentul în care am eliberat-o, Bee a sărit din apă, cu partea de sus udă leocă, și a tușit înecat.

— Ce naiba faci? am strigat la mama, ai cărei ochi aveau o sclipire iridescentă în lumina din baie.

Țipând strident, mama s-a repezit înainte, lovindu-mă și împingând-o iar pe Bee în apă.

Am simțit panica explodându-mi în mușchi. Corpul nu mi se mai mișca după propria voință, ci din instinct. Am apucat-o pe mama de păr și am tras-o de pe Bee. În mână mi-a rămas un smoc de păr roșcat tern, iar mama a scăpat din strânsoarea mea și a căzut peste toaletă. S-a ridicat cu dificultate, din cauza podelei alunecoase, iar eu am tras-o atunci pe Bee din cadă, împleticindu-mă pe gresia udă în timp ce o împingeam spre ușă.

Odată ajunse afară pe hol, am închis ușa în urma noastră, apăsând pe clanță ca să o țin închisă.

— Du-te în camera ta! Încuie ușa și nu ieși până nu îți spun eu! i-am cerut.

— Eu doar..., a tușit ea și s-a smiorcăit. Eu doar... am încercat să o opresc să bea apa, iar ea... m-a atacat!

Ușa s-a zguduit și mi-a smucit brațul, căci mama se lupta de cealaltă parte.

— E una dintre ei! E una dintre ei! a țipat ea. N-o lăsa să scape!
O să le spună că sunt aici!

— Du-te! Acum! Încuie ușa! Nu deschide orice ai auzi!

Mi-am proptit picioarele de perete și am tras de clanță, ținând ușa închisă, iar Bee a fugit către camera ei.

După încă un minut în care m-am luptat să rezist pe poziții, bătăile în ușă s-au oprit. Țipetele mamei au încetat.

Respirând greoi, mi-am relaxat mușchii și m-am îndreptat; nu mai era rezistență de partea cealaltă a ușii.

— Mamă? am spus încetișor.

Speram că avea să-mi răspundă coerent. Că avea să-mi dea o explicație pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Vorbise și cu altă ocazie despre cineva care venea după ea, dar nu mai proiectase niciodată acele gânduri paranoice asupra mea sau a lui Bee.

Nimic!

Dar mirosul dulceag care fusese camaradul bolii mamei mele părea mai puternic decât de obicei. Gros și lipicios, mă îneca, și mi-am ridicat mâna la gură într-un efort zadarnic de a atenua duhoarea.

De-a lungul ultimelor câteva luni, parfumul floral și dulce al mamei, o aromă liniștitoare care mă însoțise toată viața, se pierduse cumva sub greutatea aceluia miros neplăcut și nefamiliar.

Acum era tot ceea ce respiram.

Ignorând impulsul de a voma, am răsucit clanța și am intrat în baie.

Mama era întinsă peste cadă, cu fața sub suprafața apei.

— Mamă!

Am sărit spre ea și, stropind cu apă, ea s-a întors, ținând din nou.

Am întins mâna spre ea, dar și-a rotit brațul prima, lovindu-mă peste obraz cu dosul palmei. Am simțit durerea intensă în oase, iar privirea mi s-a încețoșat de stele plutitoare.

M-am scuturat de amețeală când mama a dat să mă lovească iar și m-am ferit. De data asta nu a reușit să mă atingă, mâinile fiindu-i prea departe de mine. Prinzându-i brațele strâns, mi-am înfipt unghiile în oasele ei fragile, dar am simțit o usturătură intensă când m-a mușcat de mână.

— Au! Fir-ar!

Am împins-o de pe mine, iar ea a alunecat, dând din brațe și căzând pe spate în cadă. Când am încercat să o ridic, mâinile ei s-au întins spre mine și m-au prins de bluză, trăgându-mă spre ea.

Am simțit apa năvălindu-mi în sinusuri și arzându-mă în timp ce strânsoarea ei neînduplecată mă ținea scufundată. Am simțit panică în mușchi. Mama dădea disperată din picioare, agățată de gâtul meu, stropind cu apă peste tot.

Am întins mâna după singurul lucru la care puteam să ajung în acel haos. Punând palma pe gâtul ei, am strâns doar atât cât să-și slăbească strânsoarea și am ținut-o acolo, în timp ce fața mea a revenit la suprafață și am reușit să respir cu greutate.

Mama m-a tras iar jos, cu fața sub apă lângă ea.

Am strâns-o și mai tare de gât, și din nou ea și-a slăbit strânsoarea.

Fiecare inspirație dureroasă îmi ardea gâtul, și tușeam convulsiv.

Disperată, mi-a zgâriat ceafa, încercând să mă tragă iar sub apă.

— Mamă! Te rog!

Respirând slab, de-abia puteam să rostesc vorbele și-mi simțeam mușchii încheștați în jurul pieptului. Picioarele mi-au alunecat pe gresie în timp ce mă străduiam să-i apuc brațele pentru a o opri să tragă de mine.

Scufundată în apă, mama a deschis gura. Ochii îi erau larg deschiși într-o expresie șocată.

Ca și cum s-ar fi oprit din luptă, nu s-a mai mișcat, iar hotărârea lugubră care i s-a ivit pe chip m-a pus în stare de alertă.

M-am ridicat și am rămas deasupra căzii, fără să o mai țin, dar ea nu a încercat să iasă din apă. Cu siguranță rămăsese fără aer în plămâni. Cu siguranță avea nevoie de oxigen.

Hai! Ridică-te!

M-am repezit spre brațul ei pentru a o trage în sus, dar m-am oprit când din gura ei a șerpuit în apă o creatură subțire, lungă și fibroasă.

Au urmat alte trei – două din nas. Am țipat și, încremenită de oroare, am urmărit cum viermii au înaintat șerpuit pe fundul căzii, făcându-și drum prin apă spre gura de scurgere. Au mai ieșit încă cel puțin 20, căscându-i gura și nările. Apoi și mai mulți. Cu toții s-au îndreptat spre gura de scurgere acoperită.

Răsuflam întretăiat, urmărind oroarea.

Apoi m-a învăluit întunericul.

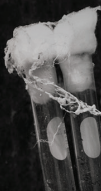

Mortui vivos docent.

După ce mi-am urmărit mama cum se stinge din cauza unei boli misterioase, mi-am promis două lucruri: voi găsi leacul pentru afecțiunea care a distrus-o și voi părăsi orașul blestemat în care m-a abandonat. Patru ani mai târziu, ajung la Universitatea Dracadia, o instituție prestigioasă de pe o insulă izolată, bântuită de sufletele tulburate ale unor pacienți exilați acolo cu secole în urmă.

Totuși, cel mai înspăimântător lucru de aici nu sunt fantomele, ci Devryck Bramwell, un patolog genial, cunoscut drept Doctorul Moarte. Acesta este profesorul meu periculos de atrăgător, care pare să le disprețuiască pe studentele curajoase ca mine, dar a cărui privire îmi șoptește că m-ar putea devora.

Eu îi doresc autoritatea. El tânjește după mântuire. Împreună, suntem toxici, o pradă delicioasă pentru privirile curioase care nu se vor opri până nu vor scoate la iveală toate scheletele ascunse în trecutul nostru. Pentru că morții au încă multe de dezvăluit.

18+

ISBN: 978-630-361-056-6

9 786303 610566

www.edituracorint.ro

LEDA
EDGE

#DarkAcademia